

**Odborné stanovisko vydané podľa § 1 ods. 2 písm. písm. f) a písm. g) zákona č. 308/1993
Z. z. o zriadení Slovenského národného strediska pre ľudské práva v znení neskorších
predpisov**

Slovenské národné stredisko pre ľudské práva (ďalej ako „Stredisko“ v príslušnom gramatickom tvare) bolo zriadené zákonom č. 308/1993 Z. z. o zriadení Slovenského národného strediska pre ľudské práva (ďalej ako „Zákon o zriadení Strediska“ v príslušnom gramatickom tvare).

V zmysle § 1 ods.2 písm. a) Zákona o zriadení Strediska, Stredisko plní úlohy v oblasti ľudských práv a základných slobôd. Stredisko na tento účel najmä monitoruje a hodnotí dodržiavanie ľudských práv a dodržiavanie zásady rovnakého zaobchádzania podľa zákona č. 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon) (ďalej ako „antidiskriminačný zákon“ v príslušnom gramatickom tvare).

V zmysle § 1 ods. 2 písm. a) Zákona o zriadení Strediska, Stredisko monitoruje a hodnotí dodržiavanie ľudských práv a dodržiavanie zásady rovnakého zaobchádzania podľa osobitného zákona, ktorým je antidiskriminačný zákon.

V zmysle § 1 ods. 2 písm. f) Zákona o zriadení Strediska, Stredisko vydáva odborné stanoviská vo veciach dodržiavania zásady rovnakého zaobchádzania, a to tak z vlastnej iniciatívy, ako aj na požiadanie fyzických alebo právnických osôb.

V zmysle § 1 ods. 2 písm. g) Zákona o zriadení Strediska, Stredisko vykonáva nezávislé zisťovania týkajúce sa diskriminácie.

V súlade s mandátom Strediska, vydáva Stredisko predmetné odborné stanovisko na základe vlastnej iniciatívy. Vydaniu odborného stanoviska predchádzalo vykonanie nezávislého zisťovania, predmetom ktorého bolo posúdenie nastavenia podmienok všeobecne záväzným nariadením č. 6/2019/VZN, ktorým sa mení a dopĺňa VZN č. 1/2018/VZN o trhovom poriadku a podmienkach predaja výrobkov a poskytovania služieb na trhovom mieste – príležitostné trhy a ambulatný predaj na území mesta Liptovský Mikuláš (Trhový poriadok) v znení VZN č. 4/2018/VZN zo dňa 21.06.2018, v zmysle ktorých (ďalej ako „všeobecne záväzné nariadenie č. 6/2019/VZN“ v príslušnom gramatickom tvare) „Potravínárske výrobky a nápoje určené na priamu konzumáciu môžu byť predávané len v jednorazových nenávratných obaloch (poháre, tácky, kelímky,...), vrátane

príborov, vyrobených z biodegradovateľných kompostovateľných plastov (PLA). Použitie iných jednorazových nenávratných obalov je zakázané.“

Za účelom objektívneho posúdenia vyššie uvedenej úpravy Stredisko listom zo dňa 07.05.2019 požiadalo mesto Liptovský Mikuláš o odôvodnenie prijatia podmienok, ktoré sú obsahom všeobecne záväzného nariadenia č. 6/2019/VZN.

Mesto Liptovský Mikuláš poskytlo súčinnosť Stredisku pri vykonávaní nezávislého zisťovania a listom zo dňa 14.05.2019 adresovalo Stredisku vyjadrenie k prijatiu všeobecne záväzného nariadenia č. 6/2019/VZN.

V zmysle vyjadrenia mesta Liptovský Mikuláš je cieľom všeobecne záväzného nariadenia č. 6/2019/VZN minimalizovať spotrebu klasických plastových obalov (poháre, kelímky, tácky, príbory) najmä počas veľkých podujatí, ktoré sú organizované mestom (ako napr. Stoličné dni, Mikulášske trhy, Vianočné trhy). Mesto Liptovský Mikuláš uviedlo, že používať bude možné iba tzv. bioplasty PLA, ktoré sú kompostovateľné, tzn. rozložiteľné bez negatívneho dopadu na životné prostredie na rozdiel od klasických plastov.

Mesto Liptovský Mikuláš zdôraznilo, že uvedené podmienky sa týkajú výlučne trhových miest a ambulatného predaja potravín a nápojov určených na priamu konzumáciu počas konania kultúrnych a športových podujatí na území mesta Liptovský Mikuláš. To znamená výlučne príležitostného predaja, nie stáleho predaja v kamenných predajniach.

Snahou mesta Liptovský Mikuláš takto nastavenými podmienkami je predísť opakovaniu situácii, kedy po každom podujatí vznikali tony plastového odpadu, ktorý nebolo možné odseparovať a zhodnotiť, následkom čoho bolo to, že takýto odpad skončil v spaľovni, prípadne na skládke, čo predstavuje absolútne neekonomické ako aj neekologické riešenie. Mesto Liptovský Mikuláš navyše disponuje efektívnym systémom zberu separovaného odpadu ako aj biologického odpadu, ktorý sa následne kompostuje na mestskej kompostárni. Aj z toho dôvodu mesto Liptovský Mikuláš dospelo k rozhodnutiu využiť technologickú vybavenosť na zhodnotenie odpadu vznikajúceho na trhovách miestach, ktorú má k dispozícii, a to takým spôsobom, že je povolené použitie iba kompostovateľných obalov, ktoré nemajú negatívny vplyv na životné prostredie.

Mesto Liptovský Mikuláš, okrem iného uviedlo, že všeobecne záväzné nariadenie prijalo na základe § 3 ods. 8 zákona č. 178/1998 Z. z. o podmienkach predaja výrobkov a poskytovania služieb na trhovách miestach v znení neskorších predpisov, v zmysle ktorého môže obec prostredníctvom všeobecne záväzného nariadenia upravovať predaj výrobkov a poskytovanie služieb na trhovách miestach.

Predmetom odborného stanoviska vydaného v nadväznosti na vykonané nezávislé zisťovanie je právna analýza zameraná na posúdenie súladu podmienok prijatých všeobecne záväzným nariadením č. 6/2019/VZN s požiadavkou dodržiavania zásady rovnakého zaobchádzania prostredníctvom vykonania testu diskriminácie.

Relevantná právna úprava

V zmysle čl. 12 Ústavy Slovenskej republiky sú si ľudia rovní v dôstojnosti a v právach. Ústava Slovenskej republiky v čl. 12 ods. 2 ustanovuje, že základné práva a slobody sa zaručujú všetkým, a to bez ohľadu existencie demonštratívne vymedzených znakov jednotlivca, t. j. bez ohľadu na pohlavie, rasu, farbu pleti, jazyk, vieru a náboženstvo, politické, či iné zmýšľanie, národný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnosti alebo etnickej skupine, majetok, rod alebo iné postavenie. Účelom úpravy čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky je ochrana pred diskrimináciou.

Zákaz diskriminácie vo vzťahu ku všeobecnému právu na rovnosť v zmysle čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je len časťou všeobecnejšie formulovaného práva na rovnaké zaobchádzanie. Nie každá nerovnosť je diskriminácia, ale každá diskriminácia je nerovnosťou. Čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky je vo vzťahu k článku 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky pozitívno-právnou konkretizáciou všeobecného a univerzálneho princípu rovnosti.

Európsky súd pre ľudské práva vo svojej ustálenej judikatúre konštatuje, že odlišnosť v zaobchádzaní medzi osobami nachádzajúcimi sa v analogických alebo porovnateľných situáciách je diskriminačná, pokiaľ nemá žiadne objektívne a rozumné ospravedlnenie, t. j. pokiaľ nesleduje legitímny cieľ alebo pokiaľ nie sú použité prostriedky sledovanému cieľu primerané.¹

V zmysle čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky má každý právo na slobodnú voľbu povolania a prípravu naň, ako aj právo podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť. Práva priznané čl. 35 sú v systematike Ústavy Slovenskej republiky prvé práva v poradí, ktoré sa priznávajú v režime obmedzenom prepojením čl. 35 a čl. 51 ods. 1.

V zmysle čl. 51 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, domáhať sa práv uvedených, okrem iných, aj v čl. 35 Ústavy Slovenskej republiky, sa možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú.

V zmysle nálezu Ústavného súdu SR „Právo podnikat' sa v súkromnom záujme chráni ako spôsob obživy jednotlivca. Zároveň sa ním zabezpečuje verejný záujem na rozvoji podnikania ako dôležitého prvku trhového hospodárstva. Toto právo sa priznáva osobám ako právny prostriedok rozvoja trhovej ekonomiky zaručenej čl. 55 ods. 1 ústavy, podľa ktorého „Hospodárstvo Slovenskej republiky sa zakladá na princípoch sociálne a ekologicky orientovanej ekonomiky.“²

Podstatou trhového hospodárstva je dosahovanie zisku. Prostriedky, ktorými sa má zisk dosiahnuť, sú však v právnom štáte obmedzené právnym poriadkom. Znením čl. 55 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky sú stanovené dva osobitné súbory obmedzení pre uplatňovanie pravidiel, ktorými sa riadi trhové hospodárstvo. Ide o sociálnu orientáciu a ekologickú orientáciu trhovej ekonomiky. „Ústava SR teda vymedzuje hospodárstvo Slovenskej republiky ako trhovú ekonomiku,

¹ Napr. Kiyutin v. Rusko, rozsudok č. 2700/10 z 10. 3. 2011, Karlheim Schmidt v. Nemecko, rozsudok č. 13580/88 z 18. 7. 1994

² Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky II. ÚS 70/79 zo 16. júna 1998

v ktorej úsilie dosiahnuť ekonomický zisk podlieha obmedzeniam slúžiacim na uskutočnenie sociálnych a ekologických zámerov sledujúcich verejný záujem. Princípy sociálnej a ekologickej orientácie nie sú podriadené, ani nadriadené ekonomickým záujmom. Zásadu spravodlivej rovnováhy možno označiť za ústavný základ pre formovanie hospodárstva SR zo strany orgánov verejnej moci.“³

Právo podnikat' a právo uskutočňovať inú zárobkovú činnosť je základom hospodárskeho správania ľudí v trhovom hospodárstve. Podľa čl. 35 Ústavy Slovenskej republiky toto právo možno obmedziť zákonom. Zároveň sa ho podľa čl. 51 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky možno domáhať iba v medziach zákonov vykonávajúcich právo podnikat' a právo uskutočňovať inú zárobkovú činnosť.⁴

Právne posúdenie

Diskriminácia je právom reprobovaným konaním. Pri právnej identifikácii porušenia zákazu diskriminácie sa Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojej judikatúre priklonil k rozhodovacej praxi Európskeho súdu pre ľudské práva, v ktorej sa postupom času ustálil test slúžiaci posudzovaniu zákazu diskriminácie podľa čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd⁵. Test nachádza odpovede na túto množinu otázok:

- (1) došlo k vyčleneniu porovnateľného jednotlivca alebo skupiny hlavne vo väzbe alebo v spojitosti s výkonom základných práv a slobôd,
- (2) a to na základe kvalifikovaného kritéria alebo podobného neospravedliteľného dôvodu,
- (3) pričom vyčlenenie je na prít' až jednotlivcovi alebo skupine
- (4) a uvedené vyčlenenie nemožno ospravedlniť, pretože buď absentuje dôvod ospravedlnenia (verejný, legitímny záujem), alebo ide o neprimeraný, neproporcionálny zásah?

Stredisko pri vytváraní právneho názoru na posudzovaný stav využije výhradu systematického postupu pri aplikácii diskriminačného testu a k právnej analýze pristúpi posúdením v poradí druhého kroku, ktorým je kvalifikované kritérium, alebo podobný neospravedliteľný dôvod ako jedna z podmienok pre ďalšie úvahy o možnej diskriminácii.

V súvislosti s identifikáciou kvalifikovaného kritéria, alebo iného neospravedliteľného dôvodu v posudzovanom prípade Stredisko vyjadruje svoj právny názor, podľa ktorého vymedzovanie skupiny podnikateľov, ktorí pri výkone svojho ústavného práva na podnikanie, postupujú v zmysle zákonných noriem (keďže používanie jednorazových plastov je v súčasnosti dovolené), stavia tieto subjekty do nevýhodnej pozície na základe ich iného postavenia v porovnaní so skupinou podnikateľov, ktorí sa rozhodli tieto plasty pri výkone svojej podnikateľskej činnosti nevyužívať.

Stredisko zdôrazňuje, že nikoho nemožno postihovať za to, že koná v súlade s platnou a účinnou legislatívou Slovenskej republiky. Používanie jednorazových plastov nie je v podmienkach

³ DRGONEC, J., *Ústava Slovenskej republiky, komentár*, 2. vydanie, Heuréka 2007, Šamorín, s. 594

⁴ DRGONEC, J., *Ústava Slovenskej republiky, komentár*, 2. vydanie, Heuréka 2007, Šamorín, s. 407

⁵ Dostupné na: https://www.echr.coe.int/Documents/Convention_SLK.pdf

slovenskej legislatívy v súčasnosti zakázané žiadnym primárnym právnym predpisom, či už ústavným zákonom, alebo zákonom. Z uvedeného logicky vyplýva, že používanie jednorazových plastov je vecou slobodného rozhodnutia podnikateľa, ktorý optimalizuje svoje náklady, pričom využíva zákonom aprobované možnosti.

Výpočet explicitne uvedených chránených dôvodov ustanovených čl. 12. ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky je demonštratívny (tzn. tieto chránené dôvody sú uvedené príkladmo) a otvára sa prostredníctvom chráneného dôvodu iného postavenia. Inými slovami, chránený dôvod iné postavenie umožňuje zahrnúť do množiny zakázaných diskriminačných dôvodov aj ďalšie dôvody, hoci nie sú Ústavou Slovenskej republiky výslovne formulované. Pritom nemusí nevyhnutne ísť o dôvody spočívajúce vo vlastnostiach spätých s osobnosťami a inými nemennými črtami človeka (ako sa to na prvý pohľad na znenie čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky môže javiť). Aj Európsky súd pre ľudské práva v súvislosti s chráneným dôvodom iné postavenie, ktorý je explicitne uvedený v čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uviedol, že ochrana poskytovaná týmto ustanovením sa neobmedzuje na odlišné zaobchádzanie založené na vlastnostiach, ktoré sú osobné v tom zmysle, že by boli vrodené alebo nemenné⁶. Môže ísť o dôvody spočívajúce na osobných voľbách odrážajúcich osobnostné rysy (*traits de la personnalité*) každého jednotlivca⁷.

„Ústavný súd je toho názoru, že slovné spojenie „iné postavenie“ použité v čl. 12 ods. 2 ústavy je potrebné vykladať v nadväznosti na predtým vymenované zakázané diskriminačné dôvody nerozlučne späté s ľudskou jedinečnosťou. Inými slovami, uvedené slovné spojenie, ktorým čl. 12 ods. 2 ústavy nadobúda demonštratívny charakter, treba vykladať ako „iné postavenie“ obdobné charakteristikám pred ním menovaným, nie ako „iné postavenie“ v zmysle postavenia svojou podstatou odlišného od ostatných explicitne menovaných zakázaných dôvodov. Nevyhnutné je preto skúmanie, či uvažovaný diskriminačný dôvod má svojou povahou priamy vzťah k niektorému z vypočítaných dôvodov podľa čl. 12 ods. 2 ústavy.“⁸

Na tomto mieste je však nevyhnutné uviesť do pozornosti, že tak na národnej, ako aj na nadnárodnej úrovni neexistuje ustálená rozhodovacia prax súdnych autorít, ktorá by poskytla ucelený, resp. jednotný výklad obsahu diskriminačného dôvodu iné postavenie. Z toho dôvodu je pri právnej analýze skutkových okolností konkrétneho prípadu možného porušenia antidiskriminačného normatívu nevyhnutné posudzovať individuálne okolnosti prípadu, a to najmä vo vzťahu k prípadnému podradeniu konkrétnych okolností pod chránený dôvod iného postavenia.⁹

Stredisko vyjadruje svoj právny názor, podľa ktorého je možné v posudzovanom prípade dospieť k záverom o splnení druhého bodu testu diskriminácie, nakoľko, ako už Stredisko uviedlo,

⁶ Rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 13. júla 2010 o sťažnosti č. 7205/07 vo veci Clift proti Spojenému kráľovstvu

⁷ Rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo 4. mája 2010 o sťažnosti č. 21990/08 vo veci Peterka proti Českej republike

⁸ Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 1/2012 z 3. júla 20013

⁹ Stredisko v súvislosti s chránených dôvodom iného postavenia odporúča pozrieť publikáciu: Cenkner, M., Sabján, N., *Výklad pojmu „iné postavenie“ z pohľadu zákazu diskriminácie v judikatúre súdov*. Wolters Kluwer. 2018

skutočnosť, že podnikatelia pri výkone svojho ústavného práva na podnikanie postupujú v zmysle platnej a účinnej legislatívy, stavia týchto podnikateľov do nevýhodnej pozície na základe ich iného postavenia v porovnaní s tými podnikateľmi, ktorí sa rozhodli postupovať v zmysle podmienok ustanovených vo všeobecne záväznom nariadení č. 6/2019/VZN. Inými slovami, chránený dôvod iné postavenie je premietnutý v rozhodnutí podnikateľov postupovať v súlade s platnou a účinnou legislatívou, podľa ktorej používanie jednorazových nenávratných obalov nie je zakázané.

Konštatovanie existencie kvalifikovaného kritéria alebo podobného neospravedliteľného dôvodu prezumuje naplnenie aj prvej otázky testu diskriminácie, predmetom ktorej je zhodnotenie, či došlo k vyčleneniu porovnateľného jednotlivca, alebo skupiny, a to najmä vo väzbe, alebo v spojitosti s výkonom základných práv a slobôd.

Všeobecne záväzné nariadenie č. 6/2019/VZN ustanovuje podmienky predaja na trhovom mieste, pričom tieto podmienky sa vzťahujú na všetky subjekty (podnikateľov), ktoré poskytujú (resp. majú v záujme poskytovať) svoje tovary a služby (konkrétne potravinárske výrobky a nápoje určené na priamu konzumáciu) počas príležitostných trhov a ambulatného predaja na území mesta Liptovský Mikuláš.

Všeobecne záväzné nariadenie č. 6/2019/VZN explicitne nevymedzuje konkrétne špecifikovanú skupinu podnikateľov, ktorým by bol uložený zákaz predaja potravinárskych výrobkov a nápojov určených na priamu konzumáciu na trhovom mieste. Je teda možné konštatovať, že podmienky predaja, ktoré sú obsahom všeobecne záväzného nariadenia č. 6/2019/VZN platia homogénne na všetkých podnikateľov bez rozdielu.

Zároveň však podmienky všeobecne záväzného nariadenia č. 6/2019/VZN svojím obsahom vniesli prvok diferenciácie medzi dotknutých podnikateľov, z čoho vyplýva, že sú spôsobilé túto skupinu rozdeliť na dve podskupiny.

Do prvej podskupiny sa radia podnikatelia, ktorí akceptujú podmienky ustanovené všeobecne záväzným nariadením č. 6/2019/VZN, a teda akceptujú to, že potravinárske výrobky a nápoje určené na priamu konzumáciu môžu byť predávané výlučne v jednorazových nenávratných obaloch, vrátane príborov vyrobených z biodegradovateľných kompostovateľných plastov, pričom použitie iných jednorazových obalov je zakázané.

Do druhej podskupiny sa radia podnikatelia, ktorí s takto nastavenými podmienkami nesúhlasia a majú v záujme predávať potravinárske výrobky a nápoje určené na priamu konzumáciu v jednorazových nenávratných obaloch.

Hoci sa podmienky upravené všeobecne záväzným nariadením č. 6/2019/VZN vzťahujú na konkrétny „sortiment“ a nie na subjekty (podnikateľov) ako také, je možné konštatovať reálnu možnosť vyčlenenia tej skupiny podnikateľov, radiacich sa do druhej podskupiny, nakoľko odmietnutie akceptácie výkonu podnikateľskej činnosti v súlade so znením všeobecne záväzného nariadenia č. 6/2019/VZN v konečnom dôsledku vylučuje týchto podnikateľov z možnosti

poskytovania potravinárskych výrobkov a nápojov určených na priamu konzumáciu počas príležitostných trhov a ambulatného predaja na území mesta Liptovský Mikuláš.

Po zhodnotení reálnej možnosti vylúčenia porovnateľného jednotlivca, prípadne skupiny, je dôvodné prejsť k ďalšiemu bodu testu diskriminácie, v ktorom je potrebné posúdiť, či je vyčlenenie na príťaž jednotlivcovi, alebo skupine.

Podnikaním sa rozumie sústavná činnosť vykonávaná samostatne podnikateľom vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť za účelom dosiahnutia zisku.¹⁰ Na vylúčenie druhej podskupiny podnikateľov z možnosti poskytovania potravinárskych výrobkov a nápojov určených na priamu konzumáciu počas príležitostných trhov a ambulatného predaja na území mesta Liptovský Mikuláš, logicky nadväzuje strata na zisku dotknutých podnikateľov, ktorý by mohli týmto predajom dosiahnuť. Z uvedeného vyplýva, že aj tretí bod testu diskriminácie je možné považovať za splnený.

Štvrtý bod testu diskriminácie vyžaduje posúdenie, či nie je možné vyčlenenie jednotlivca prípadne skupiny ospravedlniť, pretože buď absentuje dôvod ospravedlnenia (verejný, legitímny záujem), alebo ide o neprimeraný, neproporcionálny zásah.

Podľa vyjadrenia Mesta Liptovský Mikuláš je cieľom všeobecne záväzného nariadenia č. 6/2019/VZN minimalizovať spotrebu plastových obalov, a to najmä počas veľkých podujatí, ktoré organizuje mesto. Mesto Liptovský Mikuláš vychádzalo z vlastných skúseností, kedy po každom podujatí vznikali tony plastového odpadu, ktorý nebolo možné odseparovať a následne zhodnotiť, následkom čoho bolo spaľovanie tohto odpadu, prípadne uloženie odpadu na skládke, čo podľa vyjadrení mesta Liptovský Mikuláš predstavovalo absolútne neekologické a neekonomické riešenie. Mesto Liptovský Mikuláš zároveň mienilo využiť technologickú vybavenosť na zhodnotenie odpadu vznikajúceho na trhovách miestach, ktorou disponuje, a to konkrétne mestskú kompostáreň.

Z odôvodnenia mesta Liptovský Mikuláš vyplývajú dva sledované ciele, ktoré sa mali dosiahnuť prijatím všeobecne záväzného nariadenia č. 6/2019/VZN.

Prvým je ekonomický cieľ. Prijatím všeobecne záväzného nariadenia č.6/2019/VZN malo dôjsť k zníženiu vynakladaných finančných prostriedkov mesta Liptovský Mikuláš na likvidáciu ton plastového odpadu, ktorý vznikal po každom podujatí. Mesto Liptovský Mikuláš malo v záujme likvidovať tzv. "bioodpad" v mestskej kompostárni. Ušetrené finančné prostriedky by následne mesto Liptovský Mikuláš mohlo využiť v rámci inej kapitoly mestského rozpočtu v prospech obyvateľov mesta, z čoho vyplýva, že pri obdobnom postupe je možné prezumovať existenciu širšieho, verejného záujmu.

Stredisko na tomto mieste zdôrazňuje, že nevykonalo exaktnú komparáciu cien obalov vyrobených z biodegradovateľných kompostovateľných plastov a ostatných jednorazových nenávratných obalov. Pri priemernom (náhodnom) porovnaní cien je možné konštatovať, že obaly, ktoré sú presadzované všeobecne záväzným nariadením č. 6/2019/VZN sú cenovo drahšie

¹⁰ § 2 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník

v porovnaní s ostatnými jednorazovými obalmi. Dôležité je však uviesť do pozornosti, že obaly z biodegradovateľných kompostovateľných plastov sú v širokej škále dostupné na trhu, a to pre všetkých podnikateľov bez rozdielu. Taktiež je vhodné vziať do úvahy skutočnosť, že zvýšené finančné náklady, ktoré podnikatelia vynaložia pri kúpe obalov z biodegradovateľných kompostovateľných plastov, môžu zahrnúť do konečnej ceny poskytovaných potravinárskych výrobkov a nápojov určených na priamu konzumáciu, z čoho logicky vyplýva, že zvýšené výdavky by v konečnom dôsledku znášal spotrebiteľ.

Druhý je ekologický cieľ. Medzi Ústavou Slovenskej republiky garantované práva patrí aj právo na priaznivé životné prostredie, ktoré je priznané každému prostredníctvom znenia čl. 44 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Garancia práva na priaznivé životné prostredie je v zmysle čl. 44 ods. 2. doplnená povinnosťou každého chrániť a zveľaďovať životné prostredie.

Súčasným trendom, ale takpovediac aj „nevyhnutným globálnym bojom“ je ten, ktorý vedie spoločnosť proti plastovému odpadu „*Množstvo plastového morského odpadu v oceánoch a moriach rastie na úkor ekosystémov, biodiverzity a potenciálne aj ľudského zdravia a spôsobuje všeobecné obavy. Súčasne sa vyhodnotením odpadu stráca cenný materiál, ktorý by sa mohol vrátiť späť do hospodárstva. Plasty tvoria 80 – 85 % celkového počtu predmetov morského odpadu, čo sa meria podľa počtov na plážach*“¹¹, uvádza dôvodová správa k Smernici Európskeho parlamentu a Rady o znižovaní vplyvu určitých plastových výrobkov na životné prostredie (ďalej ako „smernica o jednorazových plastoch“ v príslušnom gramatickom tvare).¹²

V zmysle čl. 1 smernice o jednorazových plastoch je cieľom smernice predchádzať vplyvu určitých plastových výrobkov¹³ na životné prostredie, najmä na vodné prostredie a na ľudské zdravie, a zmierňovať tento vplyv, ako aj podporiť prechod na obehové hospodárstvo s inovačnými obchodnými modelmi, výrobami a materiálmi, čo súčasne prispeje k efektívnemu fungovaniu vnútorného trhu. Čl. 2 smernice o jednorazových plastoch konkretizuje pôsobnosť smernice na plastové výrobky uvedené v prílohe a na rybársky výstroj obsahujúci plasty.

Podľa údajov Európskej komisie¹⁴ tvoria plasty viac ako 80% morského odpadu. Výrobky, na ktoré sa smernica o jednorazových plastoch vzťahuje, tvoria až 70% morského odpadu. Z dôvodu pomalého rozkladu sa plasty zhromažďujú na plážach, v moriach a oceánoch. Zvyšky plastov sa nachádzajú v telách rýb, veľrýb, vtákov, mäkkýšov, korytnačiek, tuleňov, ako aj mnohých iných

¹¹ Dôvodová správa k Smernici Európskeho parlamentu a Rady o znižovaní vplyvu určitých plastových výrobkov na životné prostredie (ďalej ako „smernica o jednorazových plastoch“), dostupná na: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/SK/TXT/HTML/?uri=CELEX:52018PC0340&from=SK>

¹² Smernica o jednorazových plastoch bola dňa 27.03.2019 schválená Európskym parlamentom. Rada Európskej únie prijala smernicu o jednorazových plastoch dňa 21. 5. 2019.

¹³ Čl. 3 bod 3 smernice o jednorazových plastoch ustanovuje, že „jednorazový plastový výrobok“ je výrobok, ktorý je vyrobený úplne alebo čiastočne z plastu a ktorý v rámci svojho životného cyklu nie je viacnásobne koncipovaný, navrhnutý alebo umiestnený na trh tak, že sa vráti výrobcovi na opätovné naplnenie alebo opätovné použitie na ten istý účel, na ktorý bol koncipovaný;

¹⁴ Bližšie pozri: http://europa.eu/rapid/press-release_MEMO-18-3909_en.htm

morských živočíchov, prostredníctvom ktorých sa následne dostávajú tak isto aj do potravy konzumovanej ľuďmi.¹⁵

Transpozícia smernice o jednorazových plastoch má byť do legislatívy Slovenskej republiky vykonaná prostredníctvom novely zákona č. 79/2015 Z. z. o odpadoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších právnych predpisov. Konkrétne prostredníctvom navrhovaného znenia § 53a, podľa ktorého sa „zakazuje uvádzať jednorazové plastové výrobky uvedené v prílohe č. 7a a obaly z oxo-degradovateľných plastov na trh Slovenskej republiky.“

Legislatívny návrh zákona v Prílohe 7a zákona č. 79/2015 Z. z. o odpadoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších právnych predpisov jasne vymedzuje nasledovné jednorazové plastové výrobky, ktoré je zakázané uvádzať na trh Slovenskej republiky:

1. „vatové tyčinky do uší, na ktoré sa nevzťahuje osobitný predpis;¹⁶²⁾¹⁶
2. príbory (vidličky, nože, lyžice, paličky na jedenie);
3. taniere;
4. slamky, na ktoré sa nevzťahuje osobitný predpis;¹⁶²⁾
5. miešadlá na nápoje;
6. paličky určené na pripevnenie k balónom a podopieranie balónov, s výnimkou balónov na priemyselné alebo iné profesionálne využitia a uplatnenia nedistribúovaných spotrebiteľom, ako aj mechanizmy takýchto paličiek;
7. nádoby na potraviny vyrobené z expandovaného polystyrénu, t. j. nádoby, ako sú škatule, s viečkom alebo bez viečka, ktoré sa používajú na potraviny, ktoré sú:
 - a) určené na priamu konzumáciu buď na mieste predaja, alebo na inom mieste, ako je miesto predaja (tzv. take-away),
 - b) spravidla konzumované priamo z tejto nádoby, a
 - c) hotové na konzumáciu bez akejkoľvek ďalšej prípravy, napríklad varenia alebo zohrievania, vrátane nádob na potraviny určené na rýchle občerstvenie (tzv. fast-food) alebo na akékoľvek iné jedlá určené na priamu konzumáciu s výnimkou nápojových obalov, tanierov a balení a vrecúšok obsahujúcich potraviny;
8. nápojové obaly vyrobené z expandovaného polystyrénu vrátane ich uzáverov a viečok;
9. poháre na nápoje vyrobené z expandovaného polystyrénu vrátane ich uzáverov a viečok.“

K navrhovanému zneniu § 53a zákona č. 79/2015 Z. z. o odpadoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov je v dôvodovej správe uvedené: „V súlade s novým Programom predchádzania vzniku odpadu Slovenskej republiky ministerstvo prijíma opatrenie na trvalé zníženie tvorby odpadu z jednorazových plastových výrobkov. Tieto plastové výrobky sú spotrebúvané každodenne a ihneď po použití sa vyhodia. Cieľom zavedenia zákazu uvádzať

¹⁵Bližšie pozri: <http://www.europarl.europa.eu/news/sk/press-room/20190321IPR32111/parlament-schvalil-zakaz-jednorazovych-plastov-od-roku-2021>

¹⁶ Poznámka pod čiarou k odkazu 162) znie: „¹⁶²⁾ Napríklad zákon č. 262/2011 Z. z. o liekoch a zdravotníckych pomôckach a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, nariadenie vlády Slovenskej republiky č. 527/2008 Z. z., ktorým sa ustanovujú podrobnosti o technických požiadavkách a postupoch posudzovania zhody aktívnych implantovateľných zdravotníckych pomôcok.“

*jednorazové plastové výrobky na trh Slovenskej republiky je znížiť nepriaznivý vplyv na životné prostredie a zároveň viac obmedziť nadmerné používanie plastových výrobkov. Zákaz uvádzať na trh sa vzťahuje aj na oxo-degradovateľné plasty, pretože tento druh plastu nie je biologicky rozložiteľný, rozkladá sa na mikroplasty, ktoré znečisťujú životné prostredie. Jednorazové plastové výrobky, ktoré bude zakázané uvádzať na trh Slovenskej republiky, sú uvedené v prílohe 7a. Účinnosť uvedeného ustanovenia sa navrhuje od 1. januára 2021.*¹⁷

Stredisko na základe vyššie uvedených skutočností konštatuje, že stanovené ciele sú objektívne odôvodnené sledovaním oprávneného (verejného) záujmu. Požiadavka redukcie jednorazových plastov (obalov) vyplýva z aktuálnej potreby zvýšenej ochrany životného prostredia a má globálny charakter. Právo na podnikanie ako aj právo na priaznivé životné prostredie sú garantované Ústavou Slovenskej republiky. Obmedzenie jednorazových plastových obalov nepredstavuje podľa názoru Strediska neproporcionálny zásah do práva na podnikanie, nakoľko podnikatelia majú možnosť náhrady jednorazových plastových obaloch inými, dostupnými alternatívami. Stredisko z toho dôvodu neposudzuje tento zásah za neprimeraný. Podnikateľom je ponechané na ich slobodnom rozhodnutí otázka akceptácie používania tzv. „bioobalov“.

Na druhej strane však Stredisko zdôrazňuje, že prijatie vymedzeného „obmedzenia“ týkajúceho sa práva na podnikanie všeobecne záväzným nariadením môže byť problematické v otázke ústavnosti. Obmedzujúci zásah do základných práv a slobôd musí rešpektovať princíp proporcionality, pričom obmedzenie, resp. zasahovanie do ústavou chránených práv a slobôd, a teda aj do práva na podnikanie podľa čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, je ústavne akceptovateľné len vtedy, ak je ustanovené zákonom, zodpovedá niektorému ustanovenému legitímnemu cieľu a je nevyhnutné v demokratickej spoločnosti na dosiahnutie sledovaného cieľa, t. j. ospravedlňuje ho existencia naliehavej spoločenskej potreby a primerane (spravodlivo) vyvážený vzťah medzi použitými prostriedkami a sledovaným cieľom.¹⁸

Uvedené potvrdzuje aj ďalšia rozhodovacia prax Ústavného súdu Slovenskej republiky, v zmysle ktorej: *„Podstatou základného práva na podnikanie, ako aj práva uskutočňovať inú zárobkovú činnosť je slobodný výkon hospodárskej činnosti pre účely dosahovania zisku, resp. obstarania zdrojov obživy. O slobodnom výkone hospodárskej činnosti nemožno hovoriť vtedy, ak zákon ustanoví také obmedzujúce podmienky na jej výkon, ktoré ak už nie znemožňujú, tak aspoň neodôvodnene sťažujú podnikateľom, resp. osobám uskutočňujúcich inú zárobkovú činnosť*

¹⁷ Podľa dôvodovej správy: „Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky predkladá na základe Plánu legislatívnych úloh vlády Slovenskej republiky na rok 2019 do legislatívneho procesu návrh zákona, ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 79/2015 Z. z. o odpadoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony (ďalej len „návrh zákona“) z dôvodu transpozície tzv. „odpadového balíka“, ktorý tvoria nasledujúce smernice, a to smernica Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2018/849 z 30. mája 2018, ktorou sa menia smernice 2000/53/ES o vozidlách po dobe životnosti, 2006/66/ES o batériách a akumulátoroch a použitých batériách a akumulátoroch a 2012/19/EÚ o odpade z elektrických a elektronických zariadení, ďalej smernica Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2018/850 z 30. mája 2018, ktorou sa mení smernica 1999/31/ES o skládkach odpadov, smernica Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2018/851 z 30. mája 2018, ktorou sa mení smernica 2008/98/ES o odpade a smernica Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2018/852 z 30. mája 2018, ktorou sa mení smernica 94/62/ES o obaloch a odpadoch z obalov.“

¹⁸ Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL ÚS 67/07 z 6. februára 2008

dosahovať zisk, resp. obstarávať si prostredníctvom hospodárskej činnosti základné zdroje obživy (PL. ÚS 13/09). Zároveň v zmysle zásad vyplývajúcich z čl. 13 ods. 4 ústavy akékoľvek obmedzenia slobody podnikania a slobody uskutočňovania inej zárobkovej činnosti musia sledovať dosiahnutie legitímne ustanoveného cieľa (cieľov), ktorý je charakteristický pre slobodnú a demokratickú spoločnosť a je spôsobilý ospravedlniť tieto obmedzujúce zásahy existenciou naliehavej spoločenskej potreby pri zachovaní primerane (spravodlivo) vyváženého vzťahu medzi použitými prostriedkami a sledovaným cieľom (m. m. napr. PL. ÚS 3/00, I.ÚS 4/02, I. ÚS 193/03 alebo PL. ÚS 67/07).“¹⁹ Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojej judikatúre v tejto súvislosti pravidelne zdôrazňuje, že dôležitým kritériom na určenie primeranosti obmedzenia každého základného práva alebo slobody je rovnováha verejného a súkromného záujmu.

Pri obmedzovaní, ako aj ustanovovaní podmienok podnikania a uskutočňovania inej zárobkovej činnosti musí zákonodarca rešpektovať ústavné limity, ktoré okrem iného a predovšetkým spočívajú v rešpektovaní ústavných princípov. Ako už bolo uvedené, obmedzujúci zásah do základných práv a slobôd musí rešpektovať princíp proporcionality, pričom obmedzenie, resp. zasahovanie do Ústavou Slovenskej republiky chránených práv a slobôd, a teda aj do základného práva podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť podľa čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, je ústavne akceptovateľné iba vtedy, ak je ustanovené zákonom, zodpovedá niektorému ustanovenému legitímnemu cieľu a je nevyhnutné v demokratickej spoločnosti na dosiahnutie sledovaného cieľa, tzn., že ho ospravedľňuje existencia naliehavej spoločenskej potreby a primerane (spravodlivo) vyvážený vzťah medzi použitými prostriedkami a sledovaným cieľom.²⁰

Test proporcionality zahŕňa tri navzájom previazané fázy. Prvou fázou je skúmanie hľadiska vhodnosti. Pozornosť sa zameriava na posudzovanie toho, či inštitút obmedzujúci určité základné právo umožňuje dosiahnuť sledovaný cieľ.

Druhou fázou je zisťovanie kritéria nevyhnutnosti, potrebnosti, či použitia najmenej „drastických“ prostriedkov. V tejto fáze dochádza ku komparácii posudzovaného legislatívneho prostriedku obmedzujúceho základné právo, alebo slobodu s inými opatreniami umožňujúcimi dosiahnuť rovnakého cieľa, avšak nedotýkajúcimi sa základných práv a slobôd, resp. dotýkajúcimi sa ich v menšej miere.

Tretou fázou je skúmanie hľadiska proporcionality v užšom slova zmysle. Ide o vyvažovanie v kolízii stojacich základných práv vo svetle testovanej právnej regulácie.²¹

V posudzovanom prípade sa teda javí ako problematické, či prijatím všeobecne záväzného nariadenia nedošlo k prekročeniu prípustnej miery obmedzenia podnikateľov vo výkone ich práva na podnikanie.

Mesto Liptovský Mikuláš v odôvodnení adresovanom Stredisku pri argumentácii týkajúcej sa prijatia všeobecne záväzného nariadenia č. 6/2019/VZN poukázalo na zákon č. 178/1998 Z. z.

¹⁹ Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL ÚS 13/2009 z 18. mája 2010

²⁰ Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL ÚS 1/2012 z 3. júna 2013

²¹ Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL ÚS 1/2012 z 3. júna 2013

o podmienkach predaja výrobkov a poskytovania služieb na trhových miestach v znení neskorších právnych predpisov, v zmysle ktorého môže obec prostredníctvom všeobecne záväzného nariadenia upravovať predaj výrobkov a poskytovanie služieb na trhových miestach. Z uvedeného vyplýva, že mesto považuje za právny základ umožňujúci prijatie predmetného všeobecne záväzného nariadenia č. 6/2019/VZN práve spomínaný zákon.

„Obec v zmysle § 6 zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v platnom a účinnom znení (ďalej aj ako „ZOZ“) prijíma všeobecne záväzné nariadenia (ďalej aj ako „VZN“) vo veciach samosprávy (originálne VZN) a vo veciach, v ktorých plní úlohy štátnej správy (odvodené VZN). Predmetné ustanovenie má svoj základ v čl. 68 a 71 ods. 2 ústavného zákona č. 460/1992 Zb. Ústava Slovenskej republiky (ďalej aj ako „Ústava SR“). „Všeobecne záväzné nariadenie obce alebo vyššieho územného celku je normatívny právny akt prijímaný orgánom obce alebo vyššieho územného celku, ktorým sú riešené zásadné otázky týkajúce sa obce alebo vyššieho územného celku ako celku, alebo osobitne jej obyvateľov alebo upravujúce právne vzťahy vznikajúce a realizujúce sa na jej území, a to tak na úseku prenesenej štátnej správy ako i územnej samosprávy.“²²

Z hľadiska normotvorby sú pre obce (mestá) základné ústavné obmedzenia, ktoré súvisia s ochranou základných práv a slobôd. Obce (mestá) v rámci normotvorby nesmú zasahovať do oblasti základných práv a slobôd. V zmysle čl. 13 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky medze základných práv a slobôd možno za podmienok daných ústavou Slovenskej republiky stanoviť výlučne zákonom, avšak nikdy nie predpisom nižšej právnej sily. Podľa právneho názoru Ústavného súdu Slovenskej republiky *„Rozsah normotvornej činnosti obecných zastupiteľstiev je vždy obmedzený základnými právami a slobodami garantovanými ústavou Slovenskej republiky. Ak orgán územnej samosprávy všeobecne záväzným nariadením ustanoví podmienky obmedzujúce základné práva a slobody, koná tak nad rámec čl. 68 ústavy Slovenskej republiky a dostáva sa do rozporu aj s § 6 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov, podľa ktorého nariadenie obce nesmie odporovať ústave Slovenskej republiky ani zákonu.“²³*

Podľa právneho názoru Ústavného súdu Slovenskej republiky, pokiaľ sa normotvornou činnosťou obce (mesta) zakladajú povinnosti fyzickým osobám, alebo právnickým osobám, aj pôvodná (originálna) normotvorná pôsobnosť obce (mesta) je limitovaná čl. 2 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého každý môže konať, čo nie je zákonom zakázané a nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá. Z uvedeného vyplýva, že všeobecný a demonštratívny výpočet samosprávnych funkcií obce zakotvený v § 4 ods. 3 zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov treba interpretovať z hľadiska zákonného splnomocnenia na vydanie všeobecne záväzného nariadenia obce reštriktívne, totiž tieto možno vzťahovať na tú samosprávnu pôsobnosť obce, v ktorej obec nevystupuje ako subjekt určujúci pre občana povinnosti jednostrannými príkazmi a zákazmi.²⁴²⁵

²² Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 SVZN 7/2009 z 30. novembra 2011

²³ Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 53/00 z 25. apríla 2002

²⁴ Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 55/00 z 19. decembra 2000

²⁵ Ďalším ústavným limitom, na ktorý poukazuje Ústavný súd Slovenskej republiky v súvislosti s pôvodnou normotvorbou obcí je čl. 13 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ktorý stanovuje spôsob ukladania povinností. Podľa uvedeného článku

Súdny prieskum všeobecne záväzných nariadení obcí bol od začiatku zverený do pôsobnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky. Podľa čl. 125 ods. 1 písm. c) Ústavy Slovenskej republiky rozhoduje Ústavný súd Slovenskej republiky o súlade všeobecne záväzných nariadení obcí podľa čl. 68 s Ústavou Slovenskej republiky, s ústavnými zákonmi, s medzinárodnými zmluvami, s ktorými vyslovila súhlas Národná rada Slovenskej republiky a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom, a so zákonmi, ak o nich nerozhoduje iný súd a podľa čl. 125 ods. 1 písm. d) Ústavy Slovenskej republiky o súlade všeobecne záväzných nariadení orgánov územnej samosprávy podľa čl. 71 ods. 2 s Ústavou Slovenskej republiky, s ústavnými zákonmi, s medzinárodnými zmluvami vyhlásenými spôsobom ustanoveným zákonom, so zákonmi, s nariadeniami vlády a so všeobecne záväznými právnymi predpismi ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy, ak o nich nerozhoduje iný súd.

Súdny prieskum zákonnosti všeobecne záväzných nariadení obcí (miest) je od roku 2008 zverený aj do pôsobnosti všeobecných súdov.²⁶ Zákonom č. 384/2008 Z. z., ktorým sa menil a doplňal Občiansky súdny poriadok s účinnosťou od 15.10.2008, bol konštituovaný nový osobitný typ konania o súlade všeobecne záväzného nariadenia obce a vyššieho územného celku so zákonom, nariadením vlády a všeobecne záväznými právnymi predpismi ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy.

Po rekodifikácii civilného procesného práva a kodifikácii správneho súdnictva zákonom č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok, s účinnosťou od 1. júla 2016 patrí do právomoci správnych súdov v zmysle § 6 ods. 2 písm. h) aj rozhodovanie o súlade všeobecne záväzného nariadenia územných samosprávnych celkov so zákonom, nariadením vlády a všeobecne záväznými právnymi predpismi ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy ako osobitný typ konania vo veciach územnej samosprávy.

Podanie žaloby na správny súd je kontinuálnym pokračovaním výkonu prokurátorského dozoru nad dodržiavaním zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov orgánmi verejnej správy.

Záver

Stredisko vyjadruje svoj právny názor, podľa ktorého z výsledkov vykonaného testu diskriminácie vyplýva, že podmienky upravené všeobecne záväzným nariadením č. 6/2019/VZN/ sú

písm. a) „povinnosti možno ukladať zákonom alebo na základe zákona a v jeho medziach a pri zachovávaní základných práv a slobôd.“ Pokiaľ ide o tradičný a zaužívaný výklad uvedeného ustanovenia Ústavy Slovenskej republiky, ten je založený na téze, podľa ktorej rozdiel medzi zákonom a vykonávacím predpisom nie je v tom, že zákony ukladajú povinnosti, kým podzákonné predpisy ich nesmú ukladať, ale v tom, že vykonávacie predpisy nesmú regulovať spoločenský vzťah nad rámec zákona. Výklad je potrebné formulovať tak, že podzákonným právnym predpisom sa subjektom práva nesmú ukladať nové právne povinnosti, ktoré nemajú oporu v zákone. Zdroj: DRGONEC, J. *Základné práva a slobody podľa Ústavy Slovenskej republiky. Zväzok 1.* Bratislava: Manz 1997, s. 49.

²⁶ Zákonodarcia v dôvodovej správe uviedol: Rozšírenie pôsobnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky v nedávnej minulosti a súvisiaca požiadavka, aby Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodoval, ak je to možné, len o najzávažnejších veciach, odôvodňujú prenesenie rozhodovania o súlade všeobecne záväzných nariadení orgánov územnej samosprávy na všeobecné súdy. (bližšie pozri bod 137 dôvodovej správy k zákonu č. 384/2008 Z.z.)

objektívne odôvodnené sledovaním oprávneného záujmu. Na základe uvedeného Stredisko konštatuje, že obmedzenie jednorazových plastových obalov nepredstavuje podľa právneho názoru Strediska neproporcionálny a neprímeraný zásah do práva na podnikanie.

Z mandátu Strediska nevyplýva kompetencia posudzovania ústavnej konformity všeobecne záväzných nariadení.

S pozdravom

Mgr. Katarína Szabová
výkonná riaditeľka